

store bløde Dækkener, som man har, over Hovedet paa ham, hvorved man forhindrer Manden fra at gjøre Ansigt, hvorpaa han bliver mærket i den Grad, at han sædvanlig er syg næste Dag. Vedkommende Underofficer omtaler det ikke, thi det er i og for sig en Skam for ham, og han er da heller ikke i Stand til at sige, hvem det er, der har gjort det. Noget Saadant skal finde Sted endnu den Dag idag. Det kalder jeg en meget slet Disciplin, men spørger jeg om Grunden dertil, saa tillader jeg mig at tro, at de legemlige Straffe have en ikke ringe Skyld deraf. — Der er en Grund til, hvorfor jeg anser det for at være meget paatrængende nødvendigt, at man snarest muligt kommer bort fra de legemlige Straffe og i Særdeleshed, at man ikke giver for store Spillekum med Hensyn til den arbitrære Straffemyndighed, isølge hvilken man jo ogsaa kan idømme legemlige Straffe, uden Hensyn til, at de ere arbitrære. Den hvidere Mini-ster ryfter paa Hovedet, jeg har maatte ikke fulgt saa nøje med i den senere Tid, men saa meget er vist, at da jeg endnu stod i Tjeneste i 1865, kunde en Afdelingskommandør godt diktere Krumslutning, og jeg skal nævne et Exempel for at vise, hvorledes de arbitrære Straffe undertiden kunne blive „arbitrære“ ogsaa i den Forstand, at de ere temmelig „vilkaarlige“. Det hændte en Officersoppasser at blive sluttet krum i 12 Timer, fordi han ikke havde hilst Regimentskommandøren paa Gaden. Ja, det var naturligvis en Feil i og for sig, men der kunde jo være særdeles Omstændigheder. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at de vare tværtimod saa langt fra at være skjæpende, at der var i høj Grad formildende Omstændigheder, thi vedkom- mende Officersoppasser havde kun meget kort Tid været i sin Tjeneste, og Regimentskommandøren var kommanderet til denne Tjeneste midlertidig fra en detacheret Eskadron, saa at Oppasseren aldrig havde set ham før, og Regimentskommandøren var oven- iksbet civil klædt. Der var altsaa de bedste Und- skyldninger af Verden, men ikke desmindre blev Karlen krumsluttet i 12 Timer. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Enkeltighederne i dette Lov- forslag, jeg er ikke i Stand til at kunne bedømme, hvorvidt det vil kunne gaa uændret igennem; jeg er endog saa tilbøjelig til, efter hvad jeg har hørt fra enkelte Sider, at antage, at det muligvis kunde være rigtigt at gjøre visse Ændringer, som vel vanskeligt kunne blive tagne under nærmere Over- veelse uden i et Udvalg, men i den Henseende tror jeg, at man kunde holde sig efterretlig, hvad Krigsministeren udtalte for nyligt i det andet Thing, at man skal arbejde uden Hensyn til, om Samlingens Livstraad pludselig skulde blive over- klippet i en nær Fremtid. Jeg tror i det Hele taget, at det i den Henseende er rigtigt at følge, hvad der ogsaa ellers er ekkjendt som en gylden Lovregel: at arbejde, som om man skulde leve

evig, og at leve, som om man skulde dø hver Dag.

Navn: Jeg vil blot gjøre den ganske korte Bemærkning, at jeg lige over for denne Sag stiller mig ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Loermoes) idet jeg mener, at det vil være overmaade nødvendigt, at den bliver be- handlet i et Udvalg. Til de Grunde, der i Al- mindelighed kunne tale derfor, vil jeg sige den, at jeg antager Udvalget maatte tage under Over- veelse, hvilke Straffe der paa et Østogt i fjernere Forvande skulde anvendes for større Forseelser, naar man hverken maatte anvende legemlig Næ- selse eller Arrest i Bøien, da der som bekjendt der neppe vil kunne være Tale om Fængselsstraf af længere Varighed. Med Hensyn til, hvad der blev anført af den ærede sidste Taler, maa jeg be- mærke, at det ikke forekommer mig at være noget Argument imod en bestemt Straf, at den muligvis undertiden kan være bleven misbrugt, og med Hen- syn til, hvad den samme ærede Taler nævnte om den Maade, hvorpaa han mener, at de Menige undertiden i Rytteriet behandler Underofficererne, synes jeg, at der, hvis det forholder sig rigtigt, er al Grund til at bevare Straffe, hvorved man paa en kraftig Maade er i Stand til at haand- hæve Disciplinen.

Forslagsstilleren (Bjosen): Det ærede Medlem for 1stied Amts 2den Valgkreds (Sagd) fremsførte nogle Betragtninger, som jeg kortelig skal modsiges. Han gik ud fra den Betragtning, at de, som arbejde paa at humanisere Straffelovgivning, stille sig paa Forbryderens Standpunkt i Mod- sætning til Samfundets, men det er, om jeg maa bruge det Udtryk, en saa bagvendt Forestilling, at jeg ikke ret begriber, at det ærede Medlem har været dristig nok til at fremsætte den. Den hviler ganske vist paa den hele Grundbetragtning af Straffesystemet, at Straf udelukkende skulde være til for at forhindre Forbrydelse, og det ærede Medlem for 1stied Amts 2den Valgkreds kom meget let over det store principielle Spørgsmaal, hvorledes man skal betragte Straffen, ved uden Videre at sige: Den kan kun betragtes fra dette ene Synspunkt. Det ærede Medlem maa dog vide, at der er Andre, som gjøre en anden Be- tragtning gjældende end den, han saa let kom til, og saa let kom forbi, men en Ting vil jeg dog fastholde, og det er, at det er en absolut feilagtig Opfattelse af Straffen, naar man tror at kunne holde paa og bevare Straffe, der i og for sig ved deres egen Art fremfalde nye Forbrydelse. Jeg nedlægger saaledes en Indsigelse imod det ærede Medlems Bestyldning, at de, der arbejde for at gjøre vor Straffelovgivning human, stille sig paa Forbryderens Standpunkt. Efter det ærede Med- lems Standpunkt vil han paa ingen Maade, for-